

den af den høje Rigsdag; hvis jeg derimod ikke vilde have Bemyndigelsen, skulde jeg optage den selv. Jeg vil lægge mig dette Raad paa Sinde, idet min Mening netop er at faa saa faa Bemyndigelser som vel muligt. Jeg synes, at Lovene skal være saaledes, at Administrationen ikke bliver afgørende, men det bliver den i stor Udstrækning, naar den har disse Bemyndigelser. Ifølge det ærede Medlems Raad skulde jeg altsaa lade mine Lovforslag vrime med Bemyndigelser for Ministeren; men det vil de dog ikke gøre. Jeg vil søge at paavirke Rigsdagen til efterhaanden at komme til at se paa Sagen paa samme Maade, som det ærede Medlem og jeg ser paa den, saa at der bliver saa faa Bemyndigelser som vel muligt for Ministeren. Jeg tror, at her som i andre Forhold er Ærlighed bedre end Taktik, og jeg vil derfor gaa denne Vej; den anden er efter min Mening ogsaa taktisk urigtig.

Det ærede Medlem var inde paa, at Teaterforholdene her er noget anderledes end andre Steder. Til vore Teatre kræves der Bevillinger. Det er selvfølgelig rigtigt. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem har fulgt med i den Strid, der i Øjeblikket staar i Norge om dette Spørgsmaal, hvor det mere og mere synes at blive den almindelige Anskuelse, at man bør gaa over til Bevillingssystemet, idet man hævder, at det andet har medført, at Skuespillerstanden i Norge ikke staar paa Højde med Skuespillerstanden i andre Lande, og navnlig, at Skuespillere fra andre Lande i stor Udstrækning spiller Komedie deroppe til Skade for de norske Skuespillere. Der har været stor Strid derom netop i disse Dage, saa det ærede Medlem og jeg har her et Eksempel at se paa.

Det ærede Medlem var ogsaa noget i Vilderede med Teksten, hvad Udtrykkene „levende Billeder“, „Lysbilleder“ o. s. v. betød, og kom med en lang Forklaring om, at „levende Billeder“ i Biografteatrene ikke var levende, men noget andet. Jeg tror imidlertid, at Sprogbrugen forstaar dette Udtryk saaledes, at „levende Billeder“ er bevægelige Billeder, medens Lysbilleder er mere stillestaaende; men naar blot det ærede Medlem og jeg ved, hvad der tænkes paa, er det i og for sig nok.

Det ærede Medlem (Brandes) nævnte nogle Eksempler paa, at Taksterne kunde komme til at virke noget uretfærdigt. Ja, ved Overgang fra den ene Takst til den anden kan der selvfølgelig opstaa nogen Uretfærdighed, men det ærede Medlem, som har haft meget med Skattelove at gøre, ved jo, at i mange Skattelove er det saaledes, at

netop hvor den ene Sats afløser den anden, kan der komme Uretfærdighed frem, og jeg tror, det her vil blive vanskeligt at finde en bedre Maade at løse Spørgsmaalet paa; jeg synes, det er blevet godt løst af Folketinget.

Det ærede Medlem fremsatte en Udtalelse, som jeg beklager, fordi den strider mod hans gode Hjerte. Det ærede Medlem vilde gerne have Medlidenhed med den nuværende Justitsminister, men det var ham ikke muligt at have det. Jeg forstaar ikke, hvorfor man ikke kan have Medlidenhed med en Modstander, som har faaet en meget vanskelig Opgave, og den Opgave at føre Biografteaterloven ud i Verden vil blive meget vanskelig at løse. Jeg vil sige, omtrent som jeg sagde i Folketinget: Hvis jeg havde en Uven, hvis det ærede Medlem var min Uven, vilde jeg benytte Lovforslagets § 1 til at bemyndige ham til at uddele Bevillingerne i de to første Maaneder. Derved vilde han sikkert opnaa at blive den mest upopulære Mand her i Landet og aldrig mere opnaa Genvalg til Rigsdagen.

J. Chr. Møller: Naar jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg, er det ikke min Mening dermed at ville forlænge Behandlingen af Forslaget; jeg mener, at det godt kan blive en meget kort Udvalgsbehandling.

Der kan, som jeg sagde før, være forskellige Meninger om, hvorledes Bevillingen drives. Vedkommende Bevillingshaver kan mene, at den benyttes efter sit Formaal, naar Teatret drives saaledes, at han er fuldt ud tjent dermed. Kommunalbestyrelsen kan imidlertid meget vel mene noget andet. Nu er det ganske vist Ministeren, der i dette Tilfælde træffer Afgørelsen, men den nuværende højtærede Justitsminister bliver jo ikke ved evindelig; der kommer andre Ministre, og en Lov skal helst sige saa tydeligt som muligt, hvad man ønsker. Jeg vilde i alt Fald meget gerne have, at Bevillingen skulde gives for en noget længere Aarrække, men jeg tilføjede udtrykkelig før, at det var ikke min Mening, at den skulde kunne fortsættes hverken 3, 5 eller 10 Aar eller længere endnu, hvis Bevillingen ikke blev drevet efter sit Formaal.

Brandes: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Teaterdrift eller paa Forholdene i Norge. Kun skal jeg sige, at de Argumenter, der nu gøres gældende i Norge for at indføre Bevillingssystemet eller noget, der ligner dette, i høj Grad beror paa det økonomiske; man har